

Въ писмото си до Пейо Гарваловъ той говори за една отъ проявитѣ на това раздвое-ние, въ което има нѣщо печориновско:

„Две душевни настроения познавамъ азъ: или най-мрачна меланхолия или единъ особенъ родъ припадъци, които и докторитѣ не могатъ да назоватъ. Спокоенъ день и минути на честито самодоволство, това е *terra incognita* за мене. Всички се учудватъ на странността на нѣкои мои постъпки, но тѣ не ме разбиратъ... Безсмислица е за тѣхъ да ти теж-нѣе животътъ, а страстно да обичашъ свѣта, не-обяснимо за тѣхъ е да вѣрвашъ въ едно велико дѣло, а робско малодушие да пълни душата ти... Странно за тѣхъ е да жадувашъ любовъ, а всичко, което те обкръжава да не може да докосне ни едничка струна на сърцето ти“. (П. К. Яворовъ — „Нови приноси“ и пр.).

Не намира удовлетворение въ дейността си като социалистъ, не го намира и въ писа-телския си успѣхъ, та търси нови изживява-ния, „нови криле“ въ подготовка на македон-ската революция, за да се разочарова и тамъ. Той наистина не се е чувствувалъ литераторъ, както признава предъ проф. Арнаудовъ, особно до 1910—11 г.

„Макаръ първата ми сбирка да се по-срещна съ всеобщъ възторгъ, азъ зарѣзахъ пое-зията и станахъ революционеръ. Азъ живѣехъ вж-трешно единъ много по-дълбокъ животъ, откол-кото оня, който изказвахъ въ поезията си. Моитѣ работи сж писани по-вече отъ нужда на душата, и азъ нѣмахъ амбицията на литераторъ. Чувству-вамъ се за такъвъ отъ драмата насамъ“ („Психо-графия“).

А *propos* — защо ли пъкъ отъ дра-мата насамъ? Дали не за това, че като драма-тургъ той не доби всеобщо признание, и това